

РЕШЕНИЕ

№ 4469

гр. София, 18.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в
публично заседание на 27.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Къскабийска, като разгледа дело номер **3653** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. В. З., чрез адв. Л. Л. срещу заповед № 6805 от 04.03.2010 г., издадена от В. С. С. на длъжност началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорвания е иззето свидетелството за правоуправление на МПС поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че оспорената заповед е незаконосъобразна и моли същата да бъде отменена от съда. Твърди, че част от описаните в заповедта наказателни постановления не са му връчвани, поради което не са влезли в сила, както и че за наложените със същите наказания е изтекла погасителната давност по чл. 82 от ЗАНН. В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв. Л., който излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед в писмени бележки.

Ответната страна – началникът на отдел „Пътна полиция” при СДВР, представляван от юрк. Ч. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед № 6805 от 04.03.2010 г., издадена от началник отдел „ПП” – СДВР на А. В. З. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на

МПС № 273156490, кат. *В***М*, издадено от ОПП – СДВР. За да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № I-1959/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки, на водача на МПС са отнети 40 контролни точки с влезли в сила, описани в обстоятелствената част на административния акт осем броя наказателни постановления. Посочено е, че А. З. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

По делото са представени следните наказателни постановления, издадени на жалбоподателя:

- с наказателно постановление № 13806 от 28.02.2007 г. са отнети на лицето 6 контролни точки, връчено е на адресата на 07.03.2007 г. и е влязло в сила на 15.03.2007 г.;
- с наказателно постановление № 29750 от 21.03.2008 г. са отнети на оспорващия 6 контролни точки, връчено е на 22.12.2008 г. лично срещу подпис и е влязло в сила на 30.12.2008 г.;
- с наказателно постановление № 117179 от 28.08.2007 г. са отнети на оспорващия 3 контролни точки, не са представени доказателства за връчване на наказаното лице;
- с наказателно постановление № 63772 от 26.06.2003 г. са отнети на жалбоподателя 3 контролни точки, връчено е на оспорващия лично срещу подпис на 11.07.2003 г., влязло в сила на 19.07.2003 г.
- с наказателно постановление № 127976 от 01.12.2003 г. са отнети 5 контролни точки, връчено е лично на жалбоподателя на 01.06.2004 г. и е влязло в сила на 09.06.2004 г.
- с наказателно постановление № 8749 от 04.02.2005 г. са отнети на 3 контролни точки, връчено е на А. З. на 03.08.2005 г. и е влязло в сила на 11.08.2005 г.;
- с наказателно постановление № 139830 от 23.11.2005 г. са отнети на 3 контролни точки, връчено е на адресата на 29.11.2005 г. и е влязло в сила на 07.12.2005 г.
- с наказателно постановление № 113450 от 27.10.2003 г. са отнети на оспорващия 11 контролни точки, не са представени доказателства за връчване на наказаното лице.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По делото не са представени доказателства за датата на връчване на оспорената заповед, поради което жалбата, подадена с вх. № 9318 от 03.05.2011 г. по описа на АССГ, се явява подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б.”а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № I

з-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които са началниците на структурни звена „Пътна полиция” при ОДП и СДП. В настоящия случай оспорената заповед е издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, т.е. от орган, разполагащ с материална компетентност. При издаване на обжалваната заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. (действаща за периода на издаване на процесните наказателни постановления) се определя първоначалния максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой съгласно допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки. Съгласно чл. 4 от Наредбата (отм.) отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление и според чл. 5, ал. 2 от Наредбата при налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки.

В оспорената заповед административният орган се е позовал на Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, която не е действала към датата на издаване на процесните наказателни постановления. В случая приложима е Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г., отменена с Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г., но действаща за периода на издаване на наказателните постановления. Въпреки така допуснатия порок в заповедта, съдът намира, че същият не е от категорията на съществените и не обосновава нейната отмяна. В оспорената заповед е посочен единствено чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г., съгласно който контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Посоченият текст не представлява правно основание за издаване на административния акт, а касае единствено начинът на отнемане на контролни точки. Не е нарушено и ограничено правото на защита на жалбоподателя, тъй като в заповедта са цитирани коректно правните норми, които представляват правно основание за издаването и – чл. 157, ал. 4 ЗДвП, чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Същевременно, следва да се посочи, че във всяко от процесните наказателни постановления, в които са отбелязани контролните точки, е посочено правното основание за отнемането им – съответната разпоредба от приложимата към момента на издаване Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г.

По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено прилагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Обжалваният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на А. 3. контролни точки с

описаните осем броя наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които се отнемат на лицето максимално допустимия брой контролни точки. В разглеждания случай, по делото от ответния административен орган не се представиха доказателства за надлежното връчване на оспорващия на две от описаните в заповедта наказателни постановления: НП № 113450 от 27.10.2003 г., с което на оспорващия са отнети 11 контролни точки и НП № 117179 от 28.08.2007 г., с което са отнети 3 контролни точки. По делото не са представени доказателства за връчването им на наказаното лице лично, както и по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. В тази насока на ответника са дадени изрични указания с определение на съда от 14.06.2011 г., като му е указано да представи доказателства за връчване на всяко едно от посочените в акта наказателни постановления. Поради това, съдът приема, че посочените два броя наказателни постановления не са влезли в сила и отбелязаните в същите контролни точки (общо 14 контролни точки) не следва да се считат за отнети по смисъла на чл. 4 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. До влизането в сила по посочените наказателни постановления същите не представляват основание за отнемане на контролни точки. С останалите 6 броя наказателни постановления, всяко от които е влязло в сила, което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, са отнети общо 26 контролни точки, при нормативно установени 39 контролни точки, съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № I – 139 от 16.09.2002 г. (отм.).

Поради това, съдът намира, че в случая не е налице основната материално-правна предпоставка за налагане на ПАМ на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП във вр. чл. 157, ал. 4 ЗДвП – да са отнети всички контролни точки на водача с влезли в сила наказателни постановления. В случая е безспорно доказано отнемането на 26 контролни точки при нормативно установен максимален размер от 39 точки, т.е. не са отнети всички контролни точки на оспорващия. Ето защо, оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон, поради което подлежи на отмяна.

В допълнение, следва да се посочи, че настоящият съдебен състав, не споделя доводите за незаконосъобразност на приложената принудителна административна мярка с оглед изтекла погасителна давност по отношение някои от извършените административни нарушения, установени с процесните НП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП (в приложимата редакция) и НАРЕДБА № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 20 от 4.03.2003 г., в сила от 5.04.2003 г. Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки, по отношение на които институтът на погасителната давност по ЗАНН е неотносим.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, III състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. В. З., заповед № 6805 от 04.03.2010 г., издадена от В. С. С.

на длъжност началник отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: